

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ПАНЧЕВО, ДЕЦЕМБАР 1998. БРОЈ 596
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ОКРУЖНОГ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЈУЖНОБАНАТСКОГ ОКРУГА

**СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА ЗАХТЕВА
ОД СВИХ ДРЖАВНИХ ОРГАНА ЕНЕРГИЧНУ АКЦИЈУ**

**СВИМ СРЕДСТВИМА УНИШТИТИ ТЕРОРИСТИЧКЕ БАНДЕ
И ОБЕЗБЕДИТИ МИРАН ЖИВОТ СВИМ ГРАЂАНИМА
КОСОВА И МЕТОХИЈЕ**

"ХИП-АЗОТАРА"

ДРУШТВЕНО ПРЕДУЗЕЋЕ ЗА ПРОИЗВОДЊУ ВЕШТАЧКИХ ЋУБРИВА И АЗОТНИХ ЈЕДИЊЕЊА СА ПОТПУНОМ ОДГОВОРНОШЋУ

26000 Панчево, Спољностарчевачка 80

Телефони: (+ + 381 013) Централa: 344-122; 310-200 Продаја: 344-768; 345-009

Набавка: 347-389 Телефакс: 347-057; 348-861 Telex: 13-124 YU HIP PA

У времену великих економских изазова са којима је суочен савремени свет, највећи произвођач минералних ђубрива у Савезној Републици Југославији "ХИП-АЗОТАРА" Панчево, предузеће са 36-годишњим искуством у производњи азотних и комплексних ђубрива, зайочело је изградњу модерне фабрике висококвалитетне уреје калцијетита 300.000 тона годишње по лиценци холандске фирме "Сјамикарбон".

Да би стабилизovala пословни систем у привредном амбијенту оштећеном структурним поремећајима и транзиционим друштвеним процесима, као и ради успешног укључивања у интеграционе економске блокове на европском и светском тржиштву "ХИП-АЗОТАРА" се определила, тежећи реализацији својих развојних програма, за значајно повећање обима производње, проширење постојећих и изградњу нових профитабилних калцијетита и за проширење робног асортимана уважавајући највише еколошке стандарде данашњице.

У крајним циљима речено, изградња новој постројења за производњу уреје, најконцептованијег минералног ђубрива

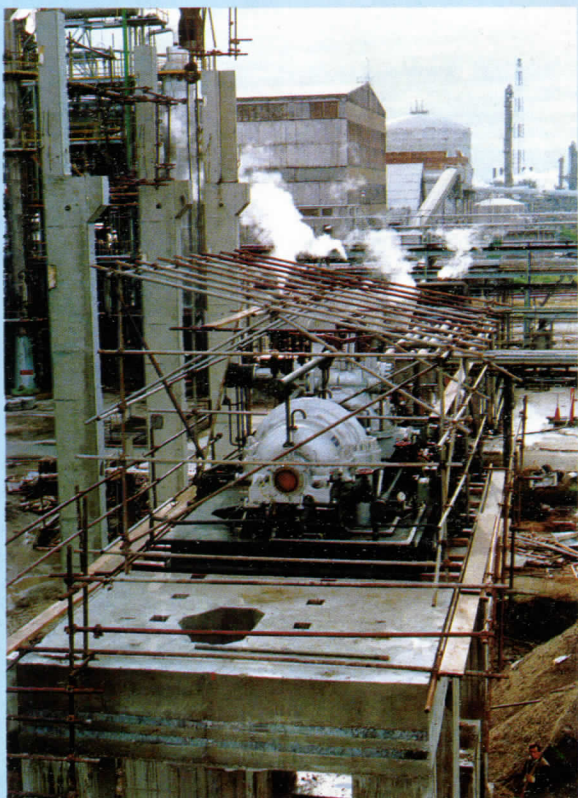

"ХИП-АЗОТАРА"

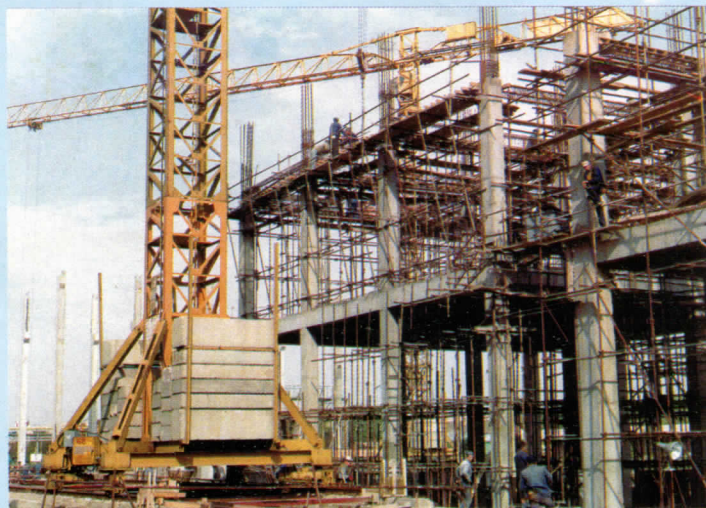
Миралем Циндо
Генерални директор

- Обезбеђење потребних количина азотних ђубрива за домицилно тржиште, што би био директан допринос повећању и унапређењу пољопривредне производње.
- Реализацију извозног програма усмеравањем производних вишкова (100.000 тона уреје годишње) на традиционална и новоосвојена тржишта у светским оквирима.
- Акумулацију инвестиционих средстава за остваривање пројекта реконструкције и модернизације постројења у циљу смањивања трошкова по тони производа и побољшања квалитета минералних ђубрива према захтевима развијених тржишта.

Компресорска станица

- Изградњу индустријских погона који користе уреу као сировинску основу за производњу конкурентних производа, пре свега меламина (30.000 тона годишње) по лиценци аустријске фирме "Агролинц".
- Примену истраживачких пројеката за заштитну животне средине и уградњу технолошких постројења којима би се испустио амонијак и индустријске прашине svelи на минимум.

Секција за синтезу карбамида и рекулерацију амонијака и угљендиоксида

ТЕРОРИЗАМ НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ КАО ГЛОБАЛНИ ПРОБЛЕМ

Исељавање Срба са простора Косова и Метохије има дугу историју. Још након пораза у борби са Турцима, патријарх Арсеније Чарнојевић III је 1690. године предводио велики српски егзодус који је сачињавало око 200 хиљада људи. У исељеничком походу претежан број се задржао на простору данашње Војводине. Тада су Турци наставили са систематским насељавањима Албанаца из Албаније на простор *старе Србије*. У то време Албанци су живели на данашњем Косову и Метохији индивидуално, није било никакве компактне етничке целине. Тај догађај, ипаче добро познат у Европи, променио је будућност централног дела *старе Србије*.

Албански тероризам, усмерен на исељавање Срба и стварање етнички чистог простора манифестовао се кроз разне облике, почев од физичке ликвидације, одузимања имовине, до разних облика психолошких притисака. Један од *камена темељаца* албанског тероризма јесте и програм "Призренске лиге" из 1878. године, који је пропагирао уједињење Албанаца на простору делова Грчке, Македоније и Југославије у циљу стварања *велике Албаније*. Предводници идеје *велике Албаније* знали су да је предуслов за њено остварење пропаганда о *угрожености људских права*. Притисак за исељавање Срба настао је током читавог XX. века, укључујући Први и Други светски рат, када је дошло до колаборације Албанаца са фашистичким освајачима. Неке од терористичких групација, као она Шабана Полуже, наставиле су терористичке акције све до 1951. године. Након извесног застоја, већ 1970. године идентификовано је 8 иредентистичких група на Косову и Метохији, а 1974. и илегални "Национални ослободилачки фронт Косова". Током 1980. године формиране

су 4 *политичке организације*: "Марксистичко-лењинистичка организација Косова", "Национално-ослободилачки покрет Косова", "Марксистичко-лењинистичка организација Албанаца у Југославији", "Црвени национални фронт" које су 1990. године прерасле у "Ослободилачку армију Косова". Основни *политички задатак* терориста био је дестабилизација југословенске армије. Тако је између 1981–1988. године повређено 203 припадника армије, 1987. године терориста Кељменди у касарни у Параћину, на спавању је убио 4 војника и неколико ранио. Сви се сећају Ђорђа Мартиновића који је на њиви код Гњилана свирепо и злочиначки повређен од стране терориста. Током 1992. године албански сепаратистички лидери објавили су постојање "Косова републике". Терористичке активности Албанаца све су чешће и у суседним државама, посебно у Ма-

кедонији. По принципу "ко није с нама, он је против нас", албански терористи убијају и Албанце лојалне власти Србије и СРЈ. У *Белој књизи* која је ових дана публикована детаљно су наведени сви подаци о отмици или убиствима цивила, полицајаца, војника или других грађана лојалних власти СРЈ и Србије. Албански сепаратисти добијају помоћ из многих европских земаља и САД, уз огроман шверц дроге и оружја. Велика количина оружја и муниције шверцује се из Албаније и Македоније у Југославију. Један део тог оружја Албанци су одузели из касарни током недавних турбулентних догађаја у тој земљи. Терористи своје злочиначке акције објашњавају као одговор на *државни терор Србије*.

Међународна заједница још увек нема јасну позицију у односу на Косово и Метохију због дуплих стандарда према разним облицима теро-

Део заплетеног наоружања албанских терориста (бестрајни топ кал. 80 mm, минобацачи, мине, митраљези, пушке, ракете, бомбе, разна муниција и средства за везу)

ризма и локацијама где се они појављују и зависно од потребе уклапања у одређене стратешко-политичке интересе. Јасно је да је тероризам на Косову и Метохији могуће зауставити само координираном акцијом међународне заједнице, чврстим и јединственим ставом у осуди тероризма и пуном подршком легалним ставовима и поступцима Србије и СРЈ, а у циљу очувања мира и стабилности читавог региона. Један од основних задатака међународне заједнице је сте да "ОВК", без икакве резерве, стави на списак међународних терористичких организација.

Јозеф Бодански, директор Конгресне групе у представничком дому САД је у књизи *Неки што зову мир* још средином 1993. године написао да "Сарајево и његови савезници спремају операције у стратешкој позадини Југославије". Кључни део је био да се поткопа Косово и брзо ес-

калира оружана борба из оружаних база у Албанији. Распоређивање албанских ветерана и позадинских кадрова Мухахедина у Албанији, почело је у јесен 1995. У међувремену, међународно исламистичко вођство завршило је припреме за ескалацију терористичке кампање на Косову и Метохији. У току Пан-арапске конференције, која је одржана 1995. године у Картуму, формиран су *нови исламистички штабови* у Карачију и Техерану. Нови регионални центар у Карачију одговоран је за исламистичке активности у Албанији, укључујући и Косово и Метохију. Према томе, већ крајем 1995. године и командни ешалони и оперативни штабови били су спремни за ескалацију исламистичких борби на Косову и Метохији. И заиста, насиље је, у озбиљнијим формама, провалило почетком 1996. године.

нормама међународног ратног права, као и у грађанским ратовима за национално и социјално ослобођење, али тада се прелази на терен ратних злочина, геноцида или злочина против човечности. То је прецизно изражено и у члану 48 Протокола усвојеног након Женевске дипломатске конференције, који гласи: "да би обезбедили поштовање цивилног становништва и цивилних објеката, стране у сукобу треба у сваком моменту да праве разлику између цивилног становништва и бораца и између цивилних и војних објеката и да усмере своје војне операције само против војних објеката".

Најтежи облици прекршаја ратног права предвиђени су и Статутом суда за ратне злочине у Нирнбергу, који је усвојен у Лондону од стране савезника 1945. године, а постао је део међународног обичајног права, верификован од стране ОУН и потврђен многим међународним конвенцијама. Због тога и унутрашња правна регулатива треба да послужи заштити цивилног становништва и стварању правних препоставки за кривичну одговорност починилаца кривичних аката.

Само делимичним прегледом активности ОУН на плану сузбијања тероризма, не може се говорити о ефикасности овог највишег међународног форума у борби против најорганизованијег и најопаснијег међународног зла, које поприма све израженије и опасније облике и односи све већи број људских живота. Потребна је много јача политичка воља свих међународних субјеката у спречавању међународног тероризма и очувању универзалних људских вредности, а ништа мање није значајно да свака држава на унутрашњем плану све своје политичке активности и законодавну делатност усмери ка адекватном организовању и стварању претпоставки за успешно спречавање и санкционисање свих облика тероризма.

И поред свих недостатака и могућих критика, Конвенције које су усвојене у послератном периоду утицале су на одређена законодавна решења у унутрашњим националним законодавствима, као и на појачану сарадњу у оквиру међународне заједнице на сузбијању тероризма.

МЕРЕ КОЈЕ ПРЕДУЗИМА ГЕНЕРАЛНА СКУПШТИНА УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА

ГС УН је 1994. године усвојила и Декларацију о мерама за елиминасање међународног тероризма, којом све државе чланице УН осуђују тероризам који чини претњу територијалном интегритету и безбедности државе. Државе су дужне да предузму практичне мере да њихове територије не би биле коришћене за организовање логора за обуку терориста или припрему и организовање терористичких аката који би се изводили на територији других држава.

У случајевима оружаних побуна у појединим државама, у циљу националног и социјалног ослобођења од колонијалне власти, постављало се и питање применљивости норми међународног ратног права. Ревизијом Женевских конвенција о заштити жртава рата, подигнут је ниво заштите свих међународно заштићених лица, укључујући и цивилно становништво. Тако је на конференцији која је завршена 1977. године у Женеви

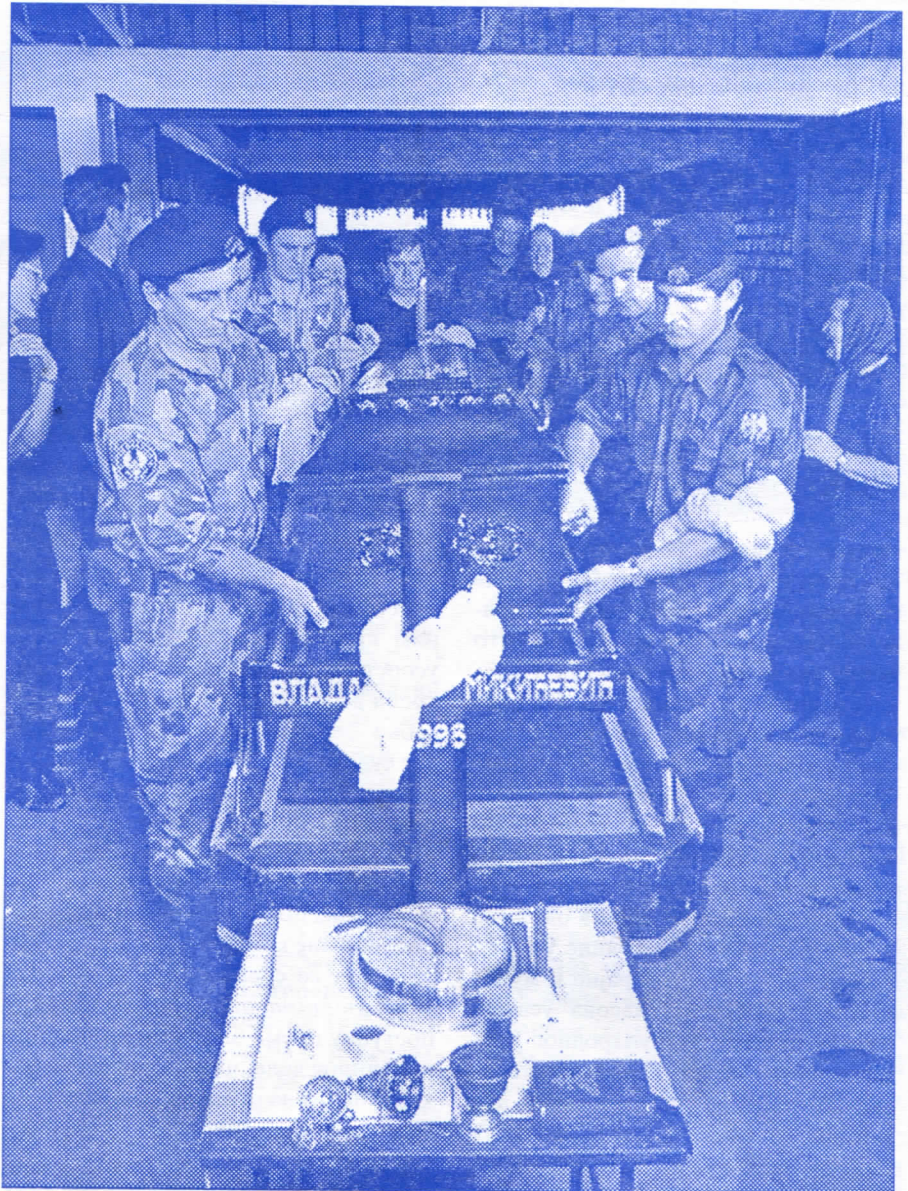
извршена кодификација ратног хуманитарног права (Хашке и Женевске конвенције) и та материја усаглашена са међународним правом. Ослободилачки ратови, су у погледу права на самоопредељење изједначени са међународним ратовима, уз обавезу да се и у таквим случајевима примењују правила која важе у међународном оружаној сукобу. Борба народа за ослобођење од колонијалних власти (Алжир, Ангола, Мозамбик, Вијетнам) нема никакве везе са терористичким акцијама ИРЕ, ЕТЕ или "ОВК". Овде се ради о честим терористичким акцијама које морају бити жигосане од стране међународне заједнице и спречаване свим легалним средствима, јер ове групације воде нелегалну борбу против легалне власти чији су држављани и у чијој земљи живе.

Међутим, појединачни терористички акти могу се десити и у случајевима оружаних сукоба који подлежу

ОДГОВОРНОСТ ДРЖАВА ЗА ТЕРОРИЗАМ

Иако је неспорно да постоји међународно-правна одговорност државе за терористичка дела којима се угрожава суверенитет друге државе, у пракси се одговорност односи само на појединце. При томе се занемарују одредбе Декларације о принципима међународног права и пријатељским односима и сарадњи између држава у складу с Повељом УН из 1970. године: "свака држава има дужност да се уздржи од организовања, подстицања, помагања или учешћа у актима грађанских сукоба или у територијалним актима или терористички организованим активностима на својој територији, ако су такве активности управљене на извршење тих аката, ако акти који се помињу у овом параграфу повлаче претњу или употребу силе".

Ако се докаже да једна држава помаже терористичке акције, онда се ради о акту интервенције – агресије, и несумњива је одговорност државе по међународном праву. Карактеристичан је спор који је пред Међународним судом повела Никарагва 1984. године против САД због повреде међународног права (формирања, финансирања и наоружавања побуњеничких група – плаћеника тзв. "Contras", полагања мина у територијалним водама Никарагве, напада на нафтоводе, луке и друге објекте, што је суд квалификовао као повреду међународног обичајног права, а што би се највероватније и данас могло применити у вези интервенције САД у Судану и Авганистану. Такве акције се не могу правдати самоодбраном и представљају кршење принципа неинтервенције и неупотребе силе, повреду принципа државног суверенитета и одредби Женевских конвенција из 1949. године. На основу свих чињеница Међународни суд је утврдио одговорност САД за повреду међународног обичајног права.

Сахрана капетана Војске Југославије Владана Микићевића из Крагујевца, кога су шиптарски терористи мучки убили снајперских хицем, 25. јула 1998. године на путу Ораховац–Малишево

Употреба силе против терориста на територији друге државе (као сада у Најробију), дешавала се и раније (акција Израела за ослобађање путника отетог авиона на аеродрому Ентебе). УН су биле немоћне, како ће вероватно бити у оваквим околностима и убудуће САД су оправдавале поступак Израела, што није у складу са основним принципима међународног права и осуда акције Израела није се могла спровести у ОУН, јер су САД, на предлог резолуције, уложиле вето. САД су, потом, 1980. године извршиле неуспели покушај ослобађања својих дипломатско-конзуларних представника које

је као таоце задржала тадашња влада у Техерану. Међународни суд је осудио ову акцију као повреду привремених мера (јер је био почео спор пред Међународним судом између Техерана и САД, због узимања талаца).

Посебно је питање тајних акција којима се служе обавештајне службе појединих земаља (на пример "Мосад" против Палестинаца) о којима се мало зна, али се не могу правдати са становишта међународног права. Позната је изјава некадашњег државног секретара САД Џ. Шульца, који је говорећи о тероризму, рекао: "У мери у којој наши непријатељи

користе тероризам као инструмент модерног рата против стратешких интереса САД, ми морамо бити спремни да употребимо оружану силу". у складу са том доктрином, САД су извршиле оружани напад 1986. године на Триполи и Бенгази, објашњавајући да је Либија одговорна за неке терористичке акте у који-

ма су страдали неки грађани САД и да САД имају право на самоодбрану у складу са чланом 51 Повеље УН. Такве доктрине САД се очигледно држе и данас јер су извршиле бомбардовање одређених циљева у Судану и Авганистану, такође позивањем на право самоодбране.

МЕЂУНАРОДНИ КРИВИЧНИ СУД

Један од значајних инструмената у борби против тероризма треба да буде и независна међународна кривично-правна институција, као што је Међународни кривични суд. Питањем оснивања оваквог суда, ОУН се баве већ деценијама. Тако је 1937. године усвојена Конвенција о оснивању Међународног кривичног суда и међународна конвенција о спречавању и кажњавању тероризма, које, заправо, никад нису ступиле на снагу.

Последња конференција одржана је јула месеца текуће године у Риму, на којој је после дуготрајне и мучне дискусије већином гласова усвојен Статут будућег Међународног кривичног суда. Статут је прихватило око 120 земаља - учесница скупа, док је један мањи број одбио да прихвати Статут. Десило се по први пут од почетка настојања међународне заједнице да се формира овакав суд уважавањем објективних критеријума, како би се одредбе суда могле аутономно примењивати, без обзира која је земља у питању, под условом да су се стекли одређени елементи који кажњиве радње, у било ком региону и било по ком основу, могу карактерисати као ратни злочин или злочин против човечности.

Највећи противних усвајања Статута биле су САД, страхујући од могућности ретроактивне примене, сећајући се Вијетнама и других агресивних поступака администрације САД, где би се могли наћи елементи противправног понашања, односно елементи који представљају обележја најтежих облика ратних злочина.

Треба се ипак надати да ће у даљим настојањима међународна зајед-

ница наћи снаге да постигне потребни консензус, како би таква једна институција, са крајње објективизираним критеријумима, могла да буде успостављена. Тиме ће престати потреба да се, зависно од интереса посебно великих сила, формирају *ad hoc* судови, као што је случај са садашњим Трибуналом у Хагу, који је формиран поводом догађаја у БиХ, који је далеко од непристрасности, а још више далеко од поштовања елементарних поступака национално верификоване кривичне процедуре. По први пут се срећемо са тзв. *џајним оџијужницима*, што је незамисливо у поступку према било ком починиоцу кривичног дела, чиме се флагрантно крше права на одбрану, а хапшења се врше на територији других суверених земаља.

Наши закони не предвиђају екстрадицију. У ситуацији постојања великог броја терористичких организација, у нашим условима у претходним деценијама бројне и организоване политичке емиграције, питање екстрадиције и азила често се злоупотребљавало да би се избегла примена ових института и да би терористи избегли кривичну одговорност. У најширим светским оквирима делују многе терористичке организације: "Црни септембар" (Абу Нидал); у Француској "Директна акција", "Революционарни фронт пролетерске акције", "Национални фронт за ослобођење Корзике", у Шпанији "ЕТА", "Противбаскијска група" (ГАЛ); у Ирској "Ирска народноослободилачка армија" (ИНЛА), "Ирска републиканска армија" (ИРА) и "Права ирска републиканска арми-

ја", у Португалији "Оружана револуционарна организација", у Грчкој "Анархистичка акција" и "17. новембар", у Немачкој "Фракција црвене армије", у Италији "Црвене бригаде" и "Революционарна народна армија".

Организовање емигрантских група, њихово финансирање и обучавање коришћено је често посебно у САД да би се те групе слале у Јужну Америку (активности ЦИА у вези свргавања Аљендеа у Чилеу и сл.).

Врло је широка лезепа организација непријатељске емиграције против некадашње СФРЈ које су нарочито биле активне у периоду између 1960-1980. године, у којима су се истичале проуштакше организације и клубови у САД, Аргентини, Канади, Немачкој, Француској, Аустралији и другим земљама. Најекстремније од тих организација биле су удружене у *кровну* уштакшу организацију "Хрватско револуционарно братство". Ова емиграција је извршила низ терористичких аката према СФРЈ и њеним дипломатско-конзуларним

Албански терористи, припадници тзв. ОВК у селу Преказ, 28. новембра 1998. године

представницима. Поменућемо само драстичне случајеве убиства амбасадора Роловића у Шведској, вицеконзула у Немачкој и Француској, подметање експлозивних направа пред представништва СФРЈ у САД и Аустралији. Посебно место у терористичким акцијама из тог периода односи се на групу "Феникс" која је из Аустралије убачена у нашу земљу (19 терориста са задатком диверзија и убистава).

Стварањем СРЈ и након свих претходних догађаја у последњој деценији, битно се променила и политичка структура непријатељске емиграције, њени циљеви и методи деловања.

ТЕРОРИЗАМ албанских сепаратиста на Косову и Метохији и метод њиховог деловања

ТЕРОРИЗАМ КАО СРЕДСТВО ПОЛИТИЧКЕ БОРБЕ АЛБАНСКИХ СЕПАРАТИСТА

Албански национал-сепаратистички покрет на Косову и Метохији, од самог почетка служио се тероризмом као средством за остваривање политичких циљева, који су сублимирани у једном стратешком циљу, а то је отцепљење Косова и Метохије од Србије и Југославије и припајање Албанији, односно стварање тзв. Велике Албаније на Балкану, на штету суседних земаља, пре свега Југославије, Македоније и Грчке.

ТЕРОРИЗАМ – МЕТОД И ОБЛИЦИ ДЕЛОВАЊА

Терористички напади на грађане, припаднике и објекте МУП-а

У периоду од 1. јануара. до 13. децембра 1998. године на подручју АП Косова и Метохије албански сепаратисти извршили су укупно 1.762 терористичке акције и провокације. Од тога на објекте и припаднике Министарства унутрашњих послова Републике Србије извршено је 1.050 терористичких напада и провокација (Дечани 289; Србица 134; Клина 120; Баковица 77; Глоговац 73; Ораховац 64; Сува Река 57; Косовска Митровица 34; Урошевац 35; Штимље 27; Исток 21; Пећ 22; Призрен 20; Вучитрн 12; Липљан 13; Приштина 11; Подујево 12; Обилић 11; Кијево 7; Штрпце и Косово Поље по 4; Качаник 2; Витина 1), у којима је 114 припадника Министарства убијено – од тога, 87 припадника активног и 27 резервног састава, 213 је задобило

тешке, а 182 лаке телесне повреде, док је 14 припадника Министарства отето (Ораховац 6; Дечани 2; Пећ, Сува Река, Глоговац, Клина, Подујево и Србица по 1). О судбини 8 припадника МУП-а још увек се ништа не зна, док су 3 отета полицајца убијена, а 3 су пуштена на слободу. У 1.023 случаја, до напада на припаднике Министарства дошло је за време обављања службене дужности (од тога у 4 случаја и на хеликоптер Министарства). У 11 случајева до напада је дошло на стамбене објекте и куће припадника Министарства, а у осталим случајевима на приватна путничка возила којима су управљали припадници Министарства.

Извршено је и 712 терористичких напада и провокација на грађане и остале објекте, у којима је 159 грађанина убијено, од чега 38 Срба и Црногораца, 74 Албанца, 3 Рома, 2 лица муслиманске националне припадности и 42 НН лица (Дечани – 10 Срба и Црногораца, 15 Албанаца, 1 Ром, 1 лице муслиманске националне припадности и 5 НН лешева; Ораховац – 8 Срба и Црногораца, 4 Албанца и 3 НН лица; Баковица – 1 Србин и 11 Албанаца; Пећ – 2 Србина и 9 Албанаца; Сува Река – 9 Албанаца и 1 Ром; Призрен – 5 Албанаца и 1 Ром; Вучитрн – 1 Србин и 2 Албанца; Глоговац – 6 Албанаца; Липљан – 4 НН лица; Србица – 2 Србина и 1 Албанац; Исток – 1 Србин и 1 Албанац; Обилић – 1 Србин; Лепосавић – 1 Србин; Косовска Митровица – 1 Србин; Штимље – 1 НН лице; Косово Поље – 1 Србин). У овим нападима, повређен је укупно 151 грађанин, од чега 70 Срба и Црногораца, 71 Албанац, 8 лица осталих националности, 1 руски и 1 држављанин Новог Зеланда. Од овог броја, 74 грађанина су задобила тешке телесне повреде, од чега 36

Срба и Црногораца, 34 Албанца, 4 лица муслиманске националне припадности (Клина – 9 Срба и 3 Албанца; Дечани – 4 Србина, 4 Албанца и 1 лице муслиманске националне припадности; Баковица – 5 Албанаца; Србица – 3 Србина и 1 Албанац; Обилић – 1 Србин и 4 Албанца; Сува Река – 2 Србина и 5 Албанаца; Ораховац – 4 Србина и 1 Албанац; Вучитрн – 3 Србина; Зубин Поток – 2 Србина; Исток – 3 Албанца; Глоговац – 1 Србин, 1 Албанац и 1 лице муслиманске националне припадности; Косовска Митровица – 1 Србин; Подујево и Липљан – по 1 Албанац; Косово Поље – 1 Србин; Призрен – 4 Албанца), а 77 лаке телесне повреде, од чега 34 Срба и Црногораца, 37 Албанаца, 2 лица муслиманске националне припадности, 1 руски, 1 канадски и 1 држављанин Новог Зеланда.

Терористи су отели 268 грађана (170 Срба и Црногораца; 84 Албанца – лојалних грађана Републике Србије, 11 Рома, 1 држављанина БЈР Македоније и 1 лице муслиманске и 1 бугарске националне припадности), од којих су убили 30, за 128 лица судбина је непозната, 9 лица је побегло, док је 101 лице пуштено на слободу.

У овим терористичким акцијама, албански сепаратисти су у појединачним или групним нападима у 1.052 случаја употребили аутоматско оружје, у 224 случаја аутоматско оружје,

Сахрана полицајца Милована
Николића из Врачева

Десетине хиљада људи на сахрани шест невиних жртава албанских терориста

Пећ је 16. децембра 1998. године била најтужнија варош у земљи, јер се опраштала од нејужних младића, жртава безумних шиштарских злочинаца. Наоружани злочинци упали су у кафић, 14. децембра око 20 сати, и без опомене пуцали у госте и на лицу места убили Ивана Обрадовића (14), Вукосава Гвозденовића (16), Ивана Радевића (25) и Драгана Трифовића (17). У току ноћи у приштинском клиничко-болничком центру преминули су и Зоран Станојевић (18) и Светислав Ристић (17).

Заједничко опело шесторици младића служио је Његова светост патријарх српски господин Павле, уз саслужење владике рашко-призренског господина Артемија, свештенства и монаштва Српске православне цркве. После опела, у више километара дугој поворци према градском гробљу грађани Пећи испратили су на вечни починак своје младе суграђане.

ручни бацач или минобацач, у 103 случаја снајперско оружје, у 36 случајева ручне бомбе, у 19 случајева експлозивно средство, у 4 случаја противтенковску мину, у 6 случајева пиштољ. У 318 случајева, албански терористи су акције извели уз претњу употребе ватреног оружја.

Терористички напади на избегличка насеља, школе и православне објекте, запослене у јавним предузећима и установама, новинаре, хуманитарне раднике и дипломатске представнике

Албански терористи нису презали ни од терористичких напада и грана-

тирања избегличких насеља (Бабалоћ, Подујево и др.) као ни од убиства, отмица и злостављања избеглих лица која су под заштитом ОУН (Латас Ђуро, Бишевац Светомир, Бакрач Бојко и Иван и др.). Суровост и бестијалност албанских терористичких банди огледа се и кроз чињеницу да су вршили оружане нападе на школске и објекте смештаја деце и најмлађих (Штимље, Србица, Призрен и др.). Такође су нападали и на православне манастире (женски манастир у Девичу, црква у селу Оптеруша, као и манастир "Св. Врача" у Зочишту, који су гранатирани албански терористи и из њега отели седам монаха и једну монахињу, као и 27 стараца из овог села који су се

склонили од напада албанских терористичких банди).

На мети албанских терориста посебно су били запослени у јавним службама, у већим привредним системима и друштвеним предузећима, као и истакнути привредници – власници приватних предузећа. У периоду од 1. јануара до 31. августа 1998. године, на подручју АП Косова и Метохије извршено је 68 терористичких напада над 131 лицем – запосленим у јавним службама и друштвеним предузећима. Нападима су највише били изложени радници "ЕПС"-а, ЈП "Србија шуме", ППТ, у којима је убијено 9 лица, међу којима три шумара, два радника ППТ, један радник "ЕПС"-а итд.

Албански терористи су вршили нападе и на здравствене објекте и раднике запослене у њима, а приликом напада на Дом здравља у Ораховцу, заједно са болничким особљем отели су и одвели у непознатом правцу већи број болесника међу којима труднице и децу. Изузетну агресивност албански терористи испољили су према успешним привредницима – Албанцима, лојалним грађанима државе Србије и СРЈ који су одбили да им се придруже у вршењу терора над српским и црногорским становништвом. У циљу застрашивања, ликвидирали су један број ових грађана, док су друге физички злостављали и малтретирали.

У периоду од 1. јануара до 31. августа 1998. године, на подручју АП Косово и Метохије, албански терористи извршили су 12 напада на новинаре и три на хуманитарне раднике. У овим нападима отета су три лица (један новинар и возач РТС – Радио Приштине, српске националности и једно лице албанске националне мањине – преводилац, чија је судбина неизвесна. У истом периоду албански терористи су извршили три терористичка напада на припаднике хуманитарних организација, чиме су их спречавали у обављању њихове хуманитарне мисије. Такође, евидентирана су два терористичка напада на дипломатске представнике страних земаља и то на аташеа Амбасаде Јапана у СР Југославији, чије је дипломатско возило погођено са два пројектила из аутоматског оружја, док се кретало путем Србица-Клина, код села Лауша, као и на чланове ди-

пломатских посматрачких мисија из САД и Русије, код села Пагаруша, на путу Малишево–Ораховац.

Отмице и киднаповања грађана и примена тортуре и мучења у циљу застрашивања

Једна од метода коју веома често користе албански терористи, биле су отмице и киднаповање грађана српске и црногорске националности и Албанаца – лојалних Републици Србији и СР Југославији. У периоду од 1. јануара до 31. августа 1998. године, на подручју Косова и Метохије албански терористи отели су укупно 209 лица, од чега 157 Срба и Црногораца, 43 Албанца, 6 Рома, једног држављанина БРЈ Македоније, једно лице муслиманске и једно бугарске националне припадности. Међу отетим лицима је 47 жена и девет малолетника, од чега четворо деце. Тачан број до сада отетих жена и деце још увек није утврђен.

Од укупног броја отетих лица 16 је убијено, 68 је пуштено на слободу, 8 је побегло из заточеништва албанских терориста, док се о судбини 117 грађана (89 Срба и Црногораца, 22 Албанца, 4 Рома, по једног припадника муслиманске и бугарске националне припадности) још увек ништа не зна. Међутим, броју убијених треба додати и 22 отета српска цивила, чији су посмртни остаци пронађени 27. августа ове године у масовној гробници у селу Клечка, општина Липљан, чија је идентификација у току. Грађани које су отели албански терористи били су подвргнути тортуре, злостављању и најтежим облицима мучења, док су жене силоване. На то указују измрцварени и искасапљени лешеве отетих лица које су албански сепаратисти обично бацали крај пута, као и сведочења лица која су побегла из заточеништва или су их албански терористи пустили на слободу.

Присилна мобилизација и наоружавање грађана и одузимање њихових личних докумената

Бројни су примери присилне мобилизације лица албанске националне мањине, које су албански сепара-

Шиптари предају оружје у селу Истинућу

тисти терали на копање ровова, насилно их наоружавали и принудили да учествују у терористичким акцијама. Према онима који би им се супротставили, немилосрдно су се обрачунавали, убијајући их, палећи им куће, силујући супруге, ћерке и мајке и на други начин злостављајући породице. Код девет чланова једне групе терориста, које је Окружни суд у Призрену осудио 24. августа 1998. године на укупну казну од 32 године и 6 месеци, пронађени су спискови за ликвидацију лица која нису подржавала сепаратизам и тероризам албанских екстремиста.

У стратегији албанског сепаратистичког покрета, страх, принуда и одмазда су основни елементи за остваривање њихових циљева, па и присилне мобилизације становништва. При томе, послужили су се и једним смишљеним начином како да присилно мобилисаним лицима ограниче слободу кретања. Једноставно, од њих су одузимали личне карте, путне исправе, здравствене књижице и било која друга документа која могу послужити за идентификацију и њихово слободно кретање. О карактеру присилне мобилизације недвосмислено указују и велике количине наоружања које су у бекству мештани већег броја села бацали, као и случајеви колективног враћања оружја од стране мештана села.

Остали методи и облици деловања албанских терориста

Једна од намера албанских сепаратиста била је да на различите начине унесу што више немира и несигурности у односу на целикупно становништво на подручју АП Косова и Метохије. При томе, посебну пажњу посветили су јачању страха и осећаја бесперспективности код грађана српске и црногорске националности, у циљу њиховог интензивног исељавања са подручја Косова и Метохије и стварања етнички чистог простора. Поред убистава, силовања, физичког злостављања, паљења кућа и уништења приватне имовине, албански сепаратисти су не ретко прибегавали и уништењу трафо станица и постројења водовода, односно онеспособљавању ПТТ уређаја и линија како би становништво остајало без воде и струје и тиме појачавали њихов страх и несигурност.

Албански терористи су у више наврата злоупотребили муслиманске верске објекте – џамије, користећи их као снајперска и митраљеска гнезда, из којих су пуцали на возила грађана и полицијске и војне колоне (џамије у селу Хамидије, код Обилића, у центру Јуника и др.).

ИЗВОРИ ФИНАНСИРАЊА АЛБАНСКОГ СЕПАРАТИСТИЧКОГ ПОКРЕТА

Албански терористи купују оружје не само у Албанији, него и на свим другим *црним* тржиштима Европе и света. Финансирају се из прихода албанске нарко-мафије, од продаје дроге у САД, Канади и земљама чланицама Европске уније, а други извор је нелегални порез – најчешће 3% зараде сваког Албанца у иностранству, укључујући и оне који као лажни политички азиланти живе у Немачкој, Аустрији, Швајцарској, Француској, Белгији, скандинавским и другим земљама, као и припаднике албанске националне мањине у нашој земљи.

Једна од најјачих кријумчарских мрежа, поред иранске и либанске, је југословенска мрежа кријумчара опојних дрога коју искључиво чине припадници албанске националне мањине. Примера ради, у Швајцарској и Белгији албанска мрежа кријумчара опојне дроге, у потпуности је потиснула иранску и либанску. Иначе, за првих осам месеци 1998. године, од Интерпола западноевропских земаља (најчешће из Немачке, Аустрије и Швајцарске) ово Министарство је обавештено да су у њиховим земљама због кријумчарења и продаје опојних дрога лишена слободе 84 држављана СРЈ, од чега је 81 лице припадник албанске националне мањине са подручја Космета. Том приликом, од ових лица одузето је 120 кг и 658 грама хероина, 8 кг и 834 грама кокаина, 3.100 кг хашиша и 2 кг марихуане.

Највећи део енормног профита проистеклог од продаје хероина и друге опојне дроге, Албанци са Космета користе за куповину имања од српског и неалбанског становништва, као и куповину оружја за албанске терористе и сепаратистичку активност албанских политичких партија на Космету. Део новца зарађеног продајом дроге кријумчари пласирају у банке земаља Западне Европе ради легализације (*ирања новца*), а део поново инвестирају у кријумчарење дроге.

На подручју Космета у дужем временском периоду присутна је појава да већина припадника албанске националне мањине, углавном оних који се баве привредном делатношћу, не поштују законске прописе који се односе на вођење пословних књига, обрачунавање и плаћање пореза и доприноса, вршење набавке и продаје робе за готов новац. Истовремено, у организацији "Демократског савеза Косова" плаћају порез илегалним институцијама самопрокламоване "Републике Косово", на шта указују бројне признанице и спискови предузећа и лица, које су припадници овог Министарства проналазили. То је само један од начина финансирања тзв. "ОВК", која знатна средства добија и из иностранства. Припадници овог Министарства у више наврата проналазили су веће количине девиза код лица албанске националне мањине која су долазила из иностранства.

ПРИСУСТВО СТРАНИХ ПЛАЊЕНИКА И МУЦАХЕДИНА У РЕДОВИМА АЛБАНСКИХ ТЕРОРИСТИЧКИХ БАНДИ

На подручју АП Косова и Метохије потврђено је присуство страних плаћеника – тзв. *иси рајта*, међу којима има и муцахедина. Пре свега, реч је о муцахединима из Јемена и Саудијске Арабије, као и лицима албанске националне мањине који су својевремено ратовали на страни муслиманских и хрватских оружаних формација. Прва већа терористичка група муцахедина која је деловала на подручју Метохије, неутралисана је на југословенско-албанској граници у ноћи између 18. и 19. јула на Проклетијама, у близини Ђеравице. У сукобу са граничним јединицама Војске Југославије погинуло је 6 муцахедина из Јемена, 5 из Саудијске Арабије, двојица из Скопља, један из Тетова, као и њихов командант Алија Рабит из села Црнолице, код Прешева. Овој групи муцахедина требало је да се придружи и Нури Шалип Мухамед, потпуковник из Ирака, који је ухапшен од стране полиције у селу Ресен, код Босилеграда, приликом

покушаја илегалног преласка југословенско-бугарске границе.

Крајем јула месеца 1998. године, припадници Министарства унутрашњих послова су разбили терористичке групе у Дреници, међу којима и јединицу *муцахедина* под називом "Абу Бекир Сидик", коју је предводио Екрем Авдија (1971) из Косовске Митровице. У јединици се налазило 70 муцахедина, међу којима 40 странаца – највише из Саудијске Арабије, Египта, Албаније, Ирске и Македоније, који су најпре долазили до Тропоје на северу Албаније, а одатле илегално до главног сабирног центра у Јунику. Ова јединица муцахедина дејствовала је на подручју Дренице у садејству са, по злу чувеним терористичким бандитом, Адемом Јашаријем.

НЕОДРЖИВОСТ ТЕЗЕ О ПРЕКОМЕРНОЈ УПОТРЕБИ СИЛЕ ОД СТРАНЕ ПРИПАДНИКА МУП-а РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

О недостатку материјалних доказа односно чињеница, вође албанских политичких партија на Космету, као и њихови ментори у земљи и иностранству користе се синтагмом да полиција у вршењу својих овлашћења прибегава "прекомерној употреби силе" према припадницима албанске националне мањине и албанским терористима који себе називају члановима "ОВК". Лицемерно је тврдити да српска полиција прибегавала *прекомерној употреби силе*, бранећи своје грађане и њихову имовину од терориста, на територији своје земље, а није *прекомерно употребила силе* коришћење *крстарећих ракета* и ратних авиона и разарање терористичких упоришта на територији других суверених земаља, без одобрења Савета безбедности.

На неодрживост тезе о наводној *прекомерној употреби силе* од стране припадника МУП-а Републике Србије јасно и недвосмислено указују следеће чињенице. Приликом извођења дејстава, припадници Министарства унутрашњих послова су селективно дејствовали по циљевима и то искључиво оним из којих су нападали албански терористи. При томе,

водили су рачуна да се максимално заштите цивили, а у случајевима када су албански терористи испред себе постављали жене и децу као *живи зид* припадници Министарства унутрашњих послова Републике Србије су се уздржавали од борбених дејстава. Ту чињеницу, не ретко су злоупотређавали албански терористи, истовремено дејствујући из целокупног расположивог наоружања из добро утврђених бедема и пушкарница којима су опасане њихове куће, односно читава села.

ЗЛОУПОТРЕБА ЖЕНА И ДЕЦЕ ОД СТРАНЕ АЛБАНСКИХ СЕПАРАТИСТА

Албански сепаратисти на Косову и Метохији често су прибегавали злоупотреби деце у политичке сврхе, те на тај начин кршили одредбе Конвенције о правима деце чији је потписник и наша земља. Почетком јуна месеца ове године албански сепаратисти су организовали тзв. *дечје демонстрације* у Приштини на којима су по њиховом налогу, деца носила разне транспаренте и узвикивала пароле, које су биле позив на мржњу, нетолеранцију, па и на тероризам. То није први и једини случај злоупотребе албанске деце у политичке сврхе. Тако је било осамдесетих и деведесетих година када су албански сепаратисти на демонстрацијама гурали децу као *живи шtit* испред себе. Највећу одговорност албански сепаратисти сnose зато што су из политичких разлога ускратили деци албанске националне мањине на Косову и Метохији право на образовање, што је у супротности са поменутим Конвенцијом о правима детета. За албанске сепаратисте је такође карактеристично да су током протеклих месеци ове године у више наврата злоупотребили децу за илегално преношење оружја преко државне границе са Републиком Албанијом и за осматрање приграничног подручја ради прикупљања безбедносно интересантних података, али и кријумчарења оружја, не водећи рачуна да недужна деца могу страдати.

Такође, овом Министарству није непозната тактика албанских сепаратиста да приликом извођења теро-

Ричард Холбрук, специјални амерички изасланик, у чарапама са шиптарским терористима у селу Јуник, 24. јуна 1998. године

ристичких акција и оружаних дејстава, али и код организовања непријатељских демонстрација, у прве редове као "живи штит" истурају жене и децу. То увек чине када се нађу у окружењу и пред поразом, не жалећи ни своје најближе. Тако је било приликом ослобађања свих већих упоришта албанских терориста, али и данас када они држе као таоце своје недужне сународнике (жене и децу, стара и изнемогла лица) у шумама. То чине како би се заштитили од полицијских акција, али и по диктату својих ментора како би доказали да је реч о наводној *хуманитарној катандрофи*, што би иницирало жесток притисак из иностранства и евентуалну интервенцију снага НАТО пакта.

ПОДРШКА АЛБАНСКИМ ТЕРОРИСТИМА ОД СТРАНЕ ИНОСТРАНИХ МЕНТОРА И ИЗ РЕПУБЛИКЕ АЛБАНИЈЕ

Тероризам на Косову и Метохији је у функцији сепаратизма и стварања етнички чисте "Велике Албаније". Тероризам је одговор албанских сепаратиста на понуђени дијалог Србије да се сва питања решавају политичким средствима и да се по највишим међународним стандардима обезбеди заштита права националних мањина. Лидери косовских Албанаца условљавају дијалог захтевима да се повуку "српске снаге безбедности" са Космета и да се у овој по-

ШИПТАРСКИ ТЕРОРИЗАМ НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ У XIX ВЕКУ

Стравични злочини Шиптара над Србима на Косову и Метохији у XIX веку неоправдано су запостављени и скоро заборављени. Свакако да садашњи тероризам Шиптара на Косову и Метохији треба посматрати и проучавати у континуитету, јер није престајао читава два века.

Бројни су подаци и извори о Шиптарским злочинима над Србима и Црногорцима у XIX веку. О тим злочинима поред наших аутора писали су и страни аутори (историчари, дипломате и путописци). У последње време појавило се доста књига, монографија, расправа, зборника и других публикација које обрађују проблематику Косова и Метохије. У питању су значајна дела која ову проблематику обрађују доста објективније, отвореније и са знатно више критичности него у ранијим периодима. Као што је познато, Косово и Метохија су у току XIX века па све до 1912. године били под турском окупацијом.

Тероризам Шиптара је нарочито појачан после Берлинског конгреса 1878. године и поклапа се са оснивањем Прве призренске лиге исте године. Додатне тешкоће и злочине над Србима чине албанске избеглице (мухаџири) којих је било око 30.000. Сва та насиља и терор Шиптари врше уз потпуну толеранцију и подршку Турске, као окупатора тог дела наше земље.

Тадашња Краљевина Србија чинила је огромне напоре у циљу заштите Срба и Црногораца на Косову и Метохији. На локалном нивоу заштиту својим сународницима Влада Краљевине Србије врши преко свог конзулата у Приштини, као и преко Посланства Србије у Цариграду код централне власти.

Конзулат Краљевине Србије у Приштини отворен је 1890. године и радио је све до 1912, када су Косово и Метохија ослобођени од вишевековне турске окупације. Захваљујући постојању Конзулата у Приштини, као и Посланства у Цариграду, и њиховим бројним извештајима, телеграмима, писмима, и службеним белешкама, и другим документима српских конзула и посланика, сада смо у прилици да изворно сазнамо шта се све догађало у то време на Косову и Метохији. Конзулат у Приштини био је надлежан за територију тадашњег Косовског вилајета. Отварање Конзулата поклапа се са јаком ескалацијом насиља и терора Шиптара над Србима. Турци и Шиптари су са нескривеним непријатељством примили отварање конзулата у Приштини. Покушали су да запале зграду Конзулата и упућивали су сталне

претње конзулима и особљу конзулата. Турске власти су често вршиле безобзирне блокаде конзулата тако што су контролисали, легитимисали, саслушавали и малтретирали Србе и све друге који су улазили у конзулат ради завршавања својих приватних послова.

Услед тако несносног стања и злочина Шиптара, почињу и прва масовна иселавана косовских Срба у Србију. Период од 1878. до 1912. године је период анархије и геџоцида, време најжешћих прогона, физичког уништавања, расељавања. Облици тероризма били су различити – пљачкање покретне и непокретне имовине, убиства, силовања, отимање деце, девојака и жена, прогонства у Азију, насилно потурчавање и др. Шиптарима се званична турска власт због бројних кривичних дела није супротстављала, напротив, била је толерантна и незаинтересована, чак им је у великом броју случајева давала и подршку. Таквих примера има много.

Шиптари су убили првог српског конзула у Приштини, Луку Маринковића, 1890. године, а 1903. руског конзула у Митровици, Григорија Степановића Шчербину, јер је штитио и заступао интересе Срба.

Због бројних кривичних дела које су Шиптари извршили над Србима на Косову и Метохији, Србија је преко свог Посланства у Цариграду захтевала не само заштиту својих сународника, него и да се путем специјалне истражне комисије из Цариграда (јер у локалне органе немају поверења) испитају и истраже сви злочини и кривичне казне. Турска је после дужег одуговлачења послала истражну комисију у Приштину. Ова комисија је у Приштини боравила свега три дана, што је било веома кратко да би се истражили бројни злочини у три среза (Приштина, Вучитри и Митровица). Но, турска страна, као и у многим ранијим случајевима када су постојале оптужбе од стране Срба, није утврдила да је било ко од пријављених извршио наведене злочине, нити је било ко одговарао за злочине. Српска влада је 1899. године више пута у Цариграду дипломатским путем интервенисала и тражила заштиту својих сународника на Косову и Метохији. Све те дипломатске интервенције биле су документоване бројним доказима о извршеним злочинима.

У Приштини је 1882. године установљен преки војни суд да би судио Србима, које су Турци сматрали за *царске издајнике* због пораза у рату са Русијом 1878. године, тврдећи да су Руси ратовали за Срби-

ју. Појачани терор турске према Србима на Косову и Метохији охрабрио је Шиптаре не само да наставе са својим злочинима над Србима, него да те злочине и повећају. Шиптарима погодује политичка ситуација у Турској, која се карактерише евидентном анархијом и расулом. Притисак који су вршили Турци и Шиптари на Србе на Косову и Метохији је био неподношљив, тако да се за последњих десет година XIX века иселило најмање 60.000 Срба у Србију.

Пажња тадашње светске јавности била је усмерена на руску иницијативу за одржавање међународне конференције о миру и разоружању у Хагу 1899. године. Србија се спремала да на Хашкој мировној конференцији изнесе тежак положај Срба на Косову и Метохији и у ту сврху припремила је своју *плаву књигу*, која је садржавала службену преписку са Турском о шиптарским насиљима над Србима на Косову и Метохији 1898-1899. године. Намера је била да са овим стањем непосредно на Конференцији у Хагу упозна велике силе ради предузимања хитних мера. Зашто ова вредна *плава књига* није презентирана на Хашкој конференцији, до сада је остало непознато. Да ли је постојао неки дискретни наговештај краљу Александру Обреновићу упућен из Цариграда да ће доћи до побољшања стања и да у те проблеме не треба мешати велике силе на Хашкој конференцији. Несумњиво је да ова књига коју је припремила влада Србије представља значајан документ о злочинима које су вршили Шиптари у XIX веку. Ова вредна књига није ни касније презентирана ни нашој, ни страниј јавности, тако да је практично остала непозната. Тек ове године, издат је репринт издања из 1899. године.

Тероризам и злочини Шиптара над Србима и Црногорцима на Косову и Метохији вршени током XIX века по својој врсти, начину извршења и последицама су индентични са терористичким злочинима које Шиптари данас врше на Косову и Метохији. Нису имали милости ни за децу, жене, старце, немоћна лица, свештенике. Тада су Шиптари имали пуну подршку Турске и неких великих европских сила. И тада, као и сада, међународна заједница није се обазирала на масовне злочине Шиптара над Србима. Најтежа последица шиптарских злочина над Србима у XIX веку је иселавана у Србију испред терора које је тада почело и траје све до данашњих дана. Као и многим сличним случајевима, тако и у овом, историја се понавља.

крајини успостави протекторат међународне заједнице. У томе имају подршку појединих ментора из иностранства, а посебно из Албаније, која је после дужег времена признала да на својој територији пружа уточиште терористима са Космета, у камповима на северу Албаније где се

регрутују, наоружавају и обучавају (Бајрам Цури, Тропоја, Крум, Кукс и Пишкочеја). Један од главних штабова терориста налази се у месту Бајрам Цури и чине га бивши официри ЈНА и страни плаћеници.

На посредну умешаност појединих земаља на догађаје на Косову и

Метохији указују и ухапшени терористи који су војну обуку похађали на полигонима у овим земљама (Турска, Албанија и др.), као и бројни рачуни у иностраним банкама на које су грађани албанске националности, који се налазе на привременом раду у иностранству, уплаћивали новчана

средства и износе за tzv. "ОВК" и финансирање тероризма на Косову и Метохији.

Тероризам је највеће зло савременог доба. Сигурно је да допринос борби против тероризма није у примени двоструких аршина или благонаклоном ставу који показује део међународне заједнице, барем када је реч о тероризму албанских сепаратиста, избегавајући да га осуди и назове његовим правим именом.

ЗАКЉУЧНА РАЗМАТРАЊА

Имајући у виду да су у досадашњим активностима на сузбијању те-

роризма, припадници МУП-а Републике Србије успешно разбили веће групе терористичких банди, уништили сва њихова значајнија упоришта и базе, као и извршили деблокаду и успоставили контролу на свим главним путним правцима у Покрајини, албански сепаратисти су променили стратегију и методе деловања (повукли се у шуме, присилно повели са собом избегло албанско становништво) и наставили са вршењем терористичких напада, најавивши *герилски* начин деловања.

Имајући у виду безбедносне процене и најављену промену тактике и стратегије албанских сепаратистичких група, припадници органа и слу-

жби безбедности наставиће са неутралисањем дејства мањих терористичких група које још увек делују на подручју Косова и Метохије и хапшењем њихових припадника, водећи рачуна да се поједини од њих неопажено и некажњено не сакрију у села и градове, са избеглим албанским становништвом.

У борби против албанског сепаратизма и тероризма сви државни органи морају да предузму најенергичније мере да максимално заштите све грађане Косова и Метохије и омогуће безбедан живот и рад у том делу Србије. Посебну одговорност и улогу у томе имају правосудни органи и органи безбедности.

У САРАДЊИ ОПШТИНЕ ЗЕМУН И ВЛАДЕ СРБИЈЕ АСФАЛТИРАН ПУТ
ОД ПРОГАРА ДО КУПИНОВА

КУПИНОВО БЛИЖЕ БЕОГРАДУ 12 КИЛОМЕТАРА

– Сад могу да се жене и удају – речи су једног од грађана који је дошао од Прогара до Купинова, у шренућку када је падао асфалт на последње метре дошадашње каљуге

Радови на овом локалном путу почели су доласком српских радикала на власт у Земуну и изведени су до руба територије над којом се протеже општинска надлежност. На завршетак се није дуго чекало, тек толико да српски радикали уђу у Владу Србије и да један од њих, Драган Тодоровић, постане министар за саобраћај и везе. Тако је републичка влада, прешавши општинску границу, завршила оно што је започето са земуноске стране.

У питању је веома значајан пут, који релацију Купиново–Београд скраћује за 12 километара и омогућава успостављање редовне градске линије.

Наравно, све се одвијало под будним оком потпредседника Владе Србије др Војислава Шешеља, на чију иницијативу је својевремено и почело да се гради. У овом пројекту, као и много пута до сада, имао је одличне сараднике оличене у министру Тодоро-

вићу и председнику Општине Земун, Стеви Драгишићу.

Ваљда не треба посебно наглашавати коју добит од њиховог ангажовања имају мештани. Изгледа, на крају двадесетог века, Србију само радикали могу да извуку из блата у којем се скоро заглибила.

**ЧЛАНОВИ
ОПШТИНСКОГ ОДБОРА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ – ВРШАЦ
СА САВЕЗНИМ ПОСЛАНИКОМ
ПЕТРОМ ЈОЈИЋЕМ**

**САСТАНАК
ОПШТИНСКОГ ОДБОРА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ – КОВИН**

**ОПШТИНСКИ ОДБОР
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ – ОПОВО**

**ОПШТИНСКИ ОДБОР
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ – ПЛАНДИШТЕ
СА ПЕТРОМ ЈОЈИЋЕМ,
ЗАМЕНИКОМ
МИНИСТРА ПРАВДЕ У
ВЛАДИ РЕПУБЛИКЕ
СРБИЈЕ**

Оснивач и издавач: др Војислав Шешел • Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић • Заменик главног и одговорног уредника: Душан Весић • Редакција: Момир Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешел, Јасминка Олујић, Жана Живаљевић, Огњен Михајловић, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Коста Димитријевић, Драгољуб Стаменковић, Весна Арсић, Наташа Андоновић, Дмитриј Јанковић, Ивана Бурић, Вељко Дукић • Припремио: Петар Јојић, савезни посланик
• Штампана "Графос Интернационал" Панчево, тел. 013/43-555

1742
Sampion[®]

Vršačka pivara A.D.

BEOGRAD 011/750-570
BIJELJINA 076/41-316
GNJILANE 0280/250-350
GRDELICA 016/831-147
KRALJEVO 036/24-551
NIŠ 018/49-384
NOVI SAD 021/412-456
POŽAREVAC 012/221-636
SUBOTICA 024/23-770
UŽICE 031/24-836
ZVORNIK 076/583-362

**VRŠAČKA
PIVARA
A.D.
VRŠAC**
Ž. Zrenjanina 4
centrala
013/822-525
komercijala
013/822-530
otprema robe
013/822-535

marketing vršačke pivare

ЧЛАНОВИ ОПШТИНСКОГ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ПАНЧЕВО
 СА ГОРДАНОМ ПОП ЛАЗИЋ (МИНИСТАР ЗА ЛОКАЛНУ САМОУПРАВУ У ВЛАДИ РЕПУБЛИКЕ
 СРБИЈЕ), ПЕТРОМ ЈОЈИЋЕМ (ЗАМЕНИК МИНИСТРА ПРАВДЕ У ВЛАДИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И
 САВЕЗНИ ПОСЛАНИК, ВАСИЛИЈЕМ МИНИЋЕМ И ЧЕДОМ ДУМБЕЛОВИЋЕМ
 (НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ)

Diamond
 PROIZVODNJA I PROMET sa P.O.

PROIZVODNJA
 NAMEŠTAJA I
 OSTALE DRVNE GALANTERIJE
 PO NARUDŽBINI:
 FURNIRANA VRATA, PROZORI, PARKET, LAMPERIJA...

Pančevo
 Nikole Tesle 2 Tel/fax: 013/ 47-326
 347-593
 342-965
 348-573